

SZÍV ERNŐ

Az illata

Talán ott horgásztam először. Elér az ember a balai gáthoz, majd jobbra fordul. Nem kell hosszan tekerni a hepehupás földúton, néhány nagy lombozatú diófa után a bozótosba vág az első letérő, aztán még lesz néhány, mind kiváló horgászhely. Az első letérő a holtág végéhez vezetett, félszigetszerű nyelvecske nyúlt be a hínáros vízbe, szomorú füzek bólogtak ott, volt erdősáv is, az ártérre is ültettek ezt-azt, kukoricát, terült egy tökföld is, kié lehetett. Ott, a földnyelven vertünk tanyát, ott fogtam számolatlan törpeharcsát és piros szárnyú keszeget. A szomszéd nagyfiú vezetett, vele mentem, ő tanított erre-arra, Slade, Sweet, önkielégítés, ping-pong, Vasas. Aztán egyszer nem csak ketten mentünk. Mert lányok is csapódtak, nagyon nagy, gyönyörű, hetedikes és nyolcadikos, erősen gömbölyödő lányok, és még jött egy másik, gimnáziumba készülő fiú is. Valóságos kis biciklis karaván haladt át az Alföldnek ezen az időtlenül sík részén, melynek porban ázó monotoníáját csak néha bontotta meg egy-egy tanya vagy földkupac látványa. A gyönyörű akácfák, nyárfák, traktorok nyomai. Amikor így, sokan megérkeztünk a földnyelvre, a nagyok tanakodni kezdtek. Valójában vitatkoztak. Bevegyük vagy ne vegyük. Tizenegy éves voltam azon a nyáron, 1973-ban, nagyfülű, kis hülyegyerek, a könyvtárban egy órán át olvastam remegő kézzel Reymonttól a Parasztokat, Jagna. Olvasásból tudtam már, hogy csinálják. Bevettek. Az üvegezést nem ruhára játszották, hanem csókra. Igazából ügyetlen smárolás volt ez, furcsa leírni ezt a szót, mert lezser, mert nagyképű, de igazából már akkor fölismertem a lánynyelvek különböző különbségeit, találkoztam lomhával, szégyenlőssel, és nyugtalan kis kutakodóval. Négy lánnyal is csókolóztam azon a nyáron, az éretlen kiskamaszt szétvetette a büszkeség. Izzott a nyár. Nem soká újra kimentünk a holtághoz. Már vártam, hogy újra jön a játék, na, hol az üres bambis üveg, ami körbepereg, hogy kivel kell összetenni az arcot. Nem. Akkor nem volt üveg. A nagyfiú kézen fogta az egyik lányt, lassan elindultak a száz-ezer levéllel remegő nyárfák felé. Léptem utánuk, hátha. A nagyfiú megfordult, váratlan komolysággal mondta, nem leselkedsz, nem követsz, ha mégis, nagyon nagy baj lesz. Megértetted? Meg. Egy kicsit azért követtem, de nem mertem mégsem, mert annyira komolyan beszélt. Zavartan igyekeztem horgászni. Ficáncolt a kis piros giliszta. A többiek vihogtak. A nagyfiú jó félóra múlva jött vissza. A lány leült a készülő tűzhely mellé, nézett maga elé, szórakozottan mosolygott. Tettek-vettek, lesz szalonناسütés. Csalódott és sértett voltam nagyon. Végül a nagyfiú magához intett, gyere csak ide. Amikor előtte álltam, jobb kezének mutatóujját az orrom alá dugta. Ilyen az illata, mondta, és komolyan bólintott.